

การย้ายถิ่นของครอบครัวกับไอคิวเด็กวัยเรียนและวัยรุ่นในประเทศไทย

สุธรรม นันทมงคลชัย* ลัดดา เหมาะสุวรรณ**

นิชรา เรืองดารกานนท์*** ศิริกุล อิศรานุกักร์****

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานการณ์การย้ายถิ่นและไอคิวเด็กวัยเรียนและวัยรุ่น รวมถึงศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการย้ายถิ่นของครอบครัวกับไอคิวเด็กวัยเรียนและวัยรุ่นในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลจากโครงการวิจัยพัฒนาการแบบของครัวของเด็กรวมของประเทศไทย ซึ่งมีการสำรวจครอบครัวที่มีเด็กอายุ 6-18 ปีทั่วประเทศเมื่อเดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม 2544 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือเด็กวัยเรียนอายุ 6-13ปี จำนวน 3178 คน เด็กวัยรุ่นอายุ 13-18 ปีจำนวน 3150 คนพร้อมผู้เลี้ยงดู ประเมินไอคิวโดยใช้ TONI- III วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่ ร้อยละ ตารางไขว้ และ Logistic regression

ผลการศึกษาพบว่า ครอบครัวเด็กวัยเรียนและวัยรุ่นในประเทศไทยมีการย้ายถิ่นใกล้เคียงกัน ร้อยละ 11.2 และ 12.2 ตามลำดับ โดยพ่อเด็กเป็นสมาชิกที่มีการย้ายถิ่นมากที่สุดในกลุ่มเด็กวัยเรียน ในขณะที่กลุ่มเด็กวัยรุ่น บุคคลอื่นที่ไม่ใช่พ่อแม่เป็นคนที่ย้ายถิ่นมากที่สุด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการย้ายถิ่นมากกว่าภาคอื่นๆ สำหรับสถานการณ์ด้านไอคิวเด็ก พบว่าเด็กวัยเรียนและวัยรุ่นที่มีสมาชิกในครอบครัวย้ายถิ่นมีระดับไอคิวต่ำกว่าปกติร้อยละ 70.8 และ 65.5 ส่วนครอบครัวที่ไม่ย้ายถิ่น เด็กวัยเรียนและวัยรุ่นมีระดับไอคิวต่ำกว่าปกติร้อยละ 63.2 และ 64.9 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า การย้ายถิ่นของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับไอคิวเด็กวัยเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเด็กที่มีสมาชิกในครอบครัวย้ายถิ่นมีโอกาสที่จะมีไอคิวต่ำกว่าปกติ 1.4 เท่าของเด็กที่สมาชิกในครอบครัวไม่ย้ายถิ่น ในขณะที่กลุ่มเด็กเด็กวัยรุ่นไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าว ผลการศึกษานี้เสนอแนะว่า ครอบครัวเด็กวัยเรียนที่มีการย้ายถิ่นควรส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาไอคิวเด็กต่อไป

คำสำคัญ : การย้ายถิ่นของครอบครัว ไอคิวเด็ก

* คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

** คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

*** คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

**** สถาบันพัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล